

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3019/22025
12.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца Основно јавно тужилаштво у Новом Саду, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Александар Мољац, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 556/24 од 13.11.2024. године, у седници одржаној 12.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 556/24 од 13.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 556/24 од 13.11.2024. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П2 1793/2023 од 10.06.2024. године, којом су одређене мере заштите од насиља, у породици против туженог АА, и то забране туженом приближавања ББ на удаљености мањој од 100м, забране туженом приступа у простор око места становања и места рада ББ на удаљености мањој од 100м и забране туженом сваког узнемиравања ББ, наложено туженом да се уздржава од сваког дрског, безобзирног и злонамерног понашања којим се угрожава физички и психички интегритет, душевно здравље и спокојство ББ одређено да ће мере заштите од насиља у породици трајати годину дана почев од дана доношења пресуде, да жалба не задржава извршење пресуде и да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23) у вези члана 202. Породичног закона („Службени гласник Републике Србије“ број 18/2005 ... 6/2015) и нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводом ревизије да је побијана пресуда неразумљива и контрадикторна сама себи и одлучним чињеницама, указује се у суштини на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која није предвиђена као разлог због којег се ревизија може изјавити, према члан 407. став 1. ЗПП. Другостепени суд је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, и поступајући у складу са одредбама члана 396. став 1. и 2. ЗПП, оценио битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, у датом образложењу побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени и ББ су бивши супружници, имају двоје заједничке деце, пред којима је тужени у августу 2023. године изрекао претњу бившој супрузи, речима: „Када сам изашао из затвора хтео сам да је убијем, али је нисам убио због вас. Ја у затвор, ви на улицу, а она ... „прстом показујући на доле према земљи у значењу под земљу“, када будем ишао у затвор онда ћу знати зашто идем“. Утврђене чињенице о претходном изрицању хитних мера заштите од 2019. године и кршењу уз одређивање притвора туженом, мера породично-правне заштите у 2020. години, кривичној осуди туженог за насиље у породици у 2021. години, као и у два наврата одређене хитне мере према туженом у 2023. години, указују на постојање нарочите упорности туженог у понављању насилничког понашања према бившој супрузи. Претњама које се упућују преко сродника, тужени изазива осећај страха и узнемирености код бивше супруге. Њен страх за сопствену безбедност није ирационалан, већ је утемељен на реалном сагледавању постојања угрожености веома високог ризика. Према процени стручног тима Центра за социјални рад Града Новог Сада постојање угрожености веома великог ризика би могао довести до ескалације насиља, што је нужно спречити одговарајућим мерама породично-правне заштите. И то, независно од исхода кривичног поступка који се поротив туженог води због насиља у породици, као и кривичног поступка који се против туженог води због недозвољеног држања оружја.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право из одредби члана 197. и 198. Породичног закона, када су оценом утврђених чињеница закључили да је према туженом оправдано одређивање мера заштите од насиља у породици - забрана приближавања и приступа у простор око места становања и око места рада бивше супруге на удаљености мањој од 100м и забране сваког даљег узнемиравања, дрског, безобзирног и злонамерног понашања којим се угрожава физички и психички интегритет, душевно здравље и спокојство ББ, као жртве насиља, са трајањем мера од годину дана.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилност примене материјалног права.

Чланом 197. став 1. Породичног закона прописано је да је насиље у породици понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство другог члана породице. Насиљем у породици у смислу става 2. тачка 2. овог закона, сматра се нарочито изазивање страха претњом убиства или наношења телесне повреде члану породице или њему блиском лицу. У том виду манифестованим насиљем туженог у догађају из августа 2023. године, погођени су и бивша супруга и заједничка деца, који се сматрају члановима породице у смислу члана 197. став 3. тачка

1. и 2. Породичног закона. Имајући у виду садржину изговорене претње и историјат насиља вршеног од стране туженог према ББ, као директној жртви којој се претње упућују преко других лица, оправдано су одређене мере њене породично-правне заштите забранама туженом да јој се приближава, приступа у простор око места њеног становања и рада и сваког вида даљег узнемиравања, применом члана 198. став 1. и став 2. тачке 3, 4. и 5. Породичног закона, на период од годину дана како је прописано ставом 3. истог члана. Мере заштите од насиља у породици су изречене због већ испољеног насиља, као неопходне мере да остваре сврху да се њиховом применом спречи поновно извршење насиља у породици, да се обезбеди нужна заштита физичког и психичког интегритета, здравља и личне безбедности члана породице изложеног насиљу, као и да се отклоне околности које погодују и подстичу понављање насиља, односно извршење других видова насиља. Породичним законом је прописано да мера заштите од насиља у породици може трајати највише годину дана, а чланом 199. прописано да мера заштите од насиља у породици може се продужавати све док не престану разлози због којих је мера била одређена.

Врховни суд је размотрио и остале наводе ревизије и закључио да се њима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде. Одлука је донета правилном применом материјалног права, уз дате довољне и јасне разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. У ревизији се понављају наводи који су представљали предмет оцене првостепеног и другостепеног суда. Насиље постоји и код изостанка непосредног контакта бивших супружника, као и лекарске документације. Предмет овог спора није накнада штете да би евентуални настанак обољења на страни жртве насиља имао значаја, већ је предмет спора заштита од насиља у породици као понашања којима се повређују осећај безбедности и спокојства другог члана породице.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић